

V roce 2012 jsem přestal dělat terapie a uposlechl jsem výzvu, která mi přišla. Pak následovala pouť do Santiaga, která mi dala tak moc, že mi to žene slzy do očí, jen si na to vzpomenu. Cesta do Indonesie byla dokončujícím transformačním, kde jsem se opět učil o moci a zkouškách. Učím se, pracuji a jsem šťastný. Žiji každodennost (nikoli všednost) a to mi teď přináší to nejlepší. Vše je v pohybu, konec Mayského kalendáře byla jen půlnoc, okamžik, kdy se hodinová ručička přehoupne na další část. A tahle moc, tahle síla, která dává věci do pohybu, nás transformuje. Je to jak když se naplno otevře stavidlo. Držet se nemá cenu, jde o to se podvolit a využít energii, která se valí ven. Rozkvétáme a dozráváme. A také umíráme. Děkuji učiteli a všemu, co dostávám do svého života.